

Čože mi je, čože,
milý, mocný bože,
že sa mi ten šuhaj
zlahodiť nemôže?

Kdeže som ja bola,
keď milých dávali,
každej po mládenci,
len mne vdovca dali.

Bože môj a pán môj,
čože ma tak tresceš,
koho ja milujem,
toho mi dať nechceš.

Povedz mi, povedz,
ej, ty starý vdovec,
koľkože detí máš,
ak ma neoklameš?

Kdeže som ja bola,
keď dary dávali,
každej po jabĺčku,
mne len polovičku.

V jednom kúte štvoro
a v druhom päťoro;
tu máš, duša moja,
všetkých deväťoro.

218.

([Redakcia, 1880], Nitrianska)

Sobotište pekné mesto,
pod ním chodníček,
vyprevadž ma, moja milá,
svítí mesíček.

Svíť, mesíčku, poľahúčku
do dňa bieleho,
až ja pôjdem od dievčatka
černookého.

Svíť, mesíčku, poľahúčku
až na ten náš dvor;
nemysli si, moja milá,
že ja budem tvoj.

Melódia: Sl. sp. D 859.